

voorrecht of een hypotheek betrekking heeft, de kosten en de honoraria van de curator, die door de tegeldemaking noodzakelijk zijn gemaakt, eerst van de opbrengst van die tegeldemaking worden afgenomen, en niet van de hele opbrengst van de tegeldemaking van alle activa. Derhalve dient de curator aldus een afzonderlijk verzoekschrift tot begroting van het ereloon op de verkoop van een onroerend neer te leggen, alvorens de notaris tot de rangregeling kan overgaan, waarna de curator vervolgens kan overgaan tot de afsluiting van het faillissement.

Komt daar nog bij, aldus het hof, dat indien de prijs van de verkoop van het bezwaarde goed om één of andere reden niet onmiddellijk uitbetaald wordt aan de bevoorrechte schuldeiser, laatstgenoemde verder aanspraak kan

maken op de conventionele interesten. Ingevolge de niet-begroting van het ereloon van de curator zou de hypothecaire schuldvordering vergroten, hetgeen aldus de verzwarende van het faillissement zou inhouden.

Het hof oordeelt dan ook dat het afzonderlijk ereloon van de curator waarvan sprake in artikel 6 van het KB van 10 augustus 1998 ingevolge de verkoop door haar toedoen van het onroerend goed afhankelijk van dit faillissement, is te begroten en dit volgens het op datum van het door de curator voor de eerste rechter neergelegde verzoekschrift gangbare barema.

Ilse Van de Mierop
Advocaat DLA Piper UK LLP

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Wetgeving/Législation

TOEZICHT OP DE KREDIETINSTELLINGEN

Algemeen – Toezicht door de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA) – Toezicht door de FSMA

Koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector

De wet van 2 juli 2010¹ had de Koning de bevoegdheid gegeven om de toezichtstructuur verder te laten evolueren. Op 9 maart 2011 verscheen in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector (hierna ‘KB 3 maart 2011’). Het besluit maakt de laatste fase uit van de evolutie van het financieel toezichtmodel, die haar oorsprong vindt in de recente financiële crisis².

In deze nieuwe toezichtsarchitectuur evolueert het financieel toezicht in België naar een volwaardig ‘twin

peaks’-model, waarbij één toezichtsorgaan (de Nationale Bank) instaat voor het micro- en macroprudentiële toezicht, terwijl een ander orgaan toezicht houdt op de gedragsregels en het aanbieden van producten en financiële diensten (de CBFA)³. Om de wijziging in haar functie te benadrukken wordt de CBFA bovendien omgedoopt tot de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten, afgekort FSMA (Financial Services and Markets Authority)⁴.

Verder wordt voorzien in de mogelijkheid tot samenwerking tussen beide toezichthouders⁵, en in een arbitrageprocedure om de bevoegdheidsverdeling tussen de CBFA (FSMA) en de Nationale Bank af te bakenen⁶.

Om de nieuwe toezichtsarchitectuur in te voeren dienden niet minder dan 25 wetten en een aantal van hun uitvoeringsbesluiten te worden herzien. Een groot deel van deze wijzigingen zijn louter aanpassingen aan de nieuwe bevoegdheidsverdeling tussen de NBB en de CBFA. De meest fundamentele wijzigingen werden aangebracht aan:

- wet van 22 februari 1998 tot vaststelling van het organiek statuut van de Nationale Bank van België;
- wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten.

¹ Wet van 2 juli 2010 tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten en van de wet van 22 februari 1998 tot vaststelling van het organiek statuut van de Nationale Bank van België, *BS* 28 september 2010, p. 59.140; zie ook Actualiteit *TBH* 2011, 1/2011, p. 83.

² Aanvankelijk had de Koning daar de tijd voor tot 30 september 2010 (art. 26, § 1, 6°, wet van 2 juli 2010). Een herstelwet van 6 januari 2011 verlengde deze termijn tot 31 maart 2011. Op 3 maart 2011 maakte de Koning uiteindelijk gebruik van deze bevoegdheid.

³ Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.623.

⁴ Art. 331 KB 3 maart 2011.

⁵ Art. 218 KB 3 maart 2011; verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.626.

⁶ Art. 215 KB 3 maart 2011; verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.627 en 15.631.

Verder werden o.a. volgende wetten aangepast:

- wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen;
- wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen;
- wet van 6 april 1995 inzake het statuut van en het toezicht op de beleggingsondernemingen.

Het KB is hoofdzakelijk in werking getreden op 1 april 2011. Enkele bepalingen (in verband met de Raad van Toezicht en het Directiecomité) zijn echter onmiddellijk in werking getreden vanaf de afkondiging van het besluit. Voor sommige andere bepalingen moet de inwerkingtreding door de Koning bepaald worden; zij treden ten laatste in werking op 31 maart 2015 (art. 351 KB 3 maart 2011).

Cécile Coune

Advocaat Liedekerke Wolters Waelbroeck Kirkpatrick

Rechtspraak/Jurisprudence

COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE 1ER MARS 2011

ASSURANCE VIE

Droit de l'Union européenne – Directive 2004/113 – Egalité des sexes – Article 5, 2. – Dérogation à durée indéterminée – Invalidation

Test-Achats e.a.

Aff.: n° C-236/09

En juin 2008, l'association belge des consommateurs Test-Achats s'est associée au recours introduit devant la Cour constitutionnelle par deux assurés de sexe masculin qui, lors de la souscription d'assurances décès 'solde restant dû', s'étaient vu réclamer des montants de primes supérieurs à ceux qui leur auraient été appliqués s'ils avaient été du sexe opposé, afin d'obtenir l'annulation de la loi du 21 décembre 2007 ayant modifié l'article 10 de la loi du 10 mai 2007 tendant à lutter contre la discrimination entre les femmes et les hommes, pour ce qui est de l'appartenance sexuelle en matière d'assurance (*MB* 31 décembre 2007, p. 66.175). En vertu de cette modification législative, les assureurs vie ont été autorisés, à certaines conditions, à continuer à fixer des primes et des prestations différentes en fonction du sexe.

En juin 2009, la Cour constitutionnelle a saisi la Cour de justice de l'Union européenne d'une demande de décision préjudicielle portant sur la validité de l'article 5, 2., de la directive 2004/113 du Conseil du 13 décembre

2004, mettant en œuvre le principe de l'égalité de traitement entre les femmes et les hommes dans l'accès à des biens et services et la fourniture de biens et services (*JOUE* L 373, p. 37). C'est, en effet, sur le fondement de cette disposition, qui laissait aux Etats membres jusqu'au 21 décembre 2007 pour décider d'autoriser les assureurs à maintenir "des différences proportionnelles en matière de primes et de prestations pour les assurés lorsque le sexe est un facteur déterminant dans l'évaluation des risques, sur la base de données actuarielles et statistiques pertinentes et précises", que fut adoptée, *in extremis*, la modification de l'article 10 de la loi du 10 mai 2007.

Dans un arrêt du 1er mars 2011, la Cour de justice, se ralliant à la solution préconisée par Mme l'avocat général Kokott dans ses conclusions du 30 septembre 2010, a invalidé l'article 5, 2., de la directive 2004/113.

Faisant observer que, aux termes de l'article 5, 1., de cette directive, le législateur de l'Union a entendu consacrer, au titre de l'objectif général d'égalité de traitement des sexes poursuivi par ladite directive, la règle des primes et des prestations unisexes en assurance tout en prévoyant une période transitoire jusqu'au 21 décembre 2007, la Cour a, en substance, considéré que ce législateur ne pouvait pas, dans le même temps, autoriser les Etats membres, à l'article 5, 2., de la directive, à tolérer des différences fondées sur le sexe en matière de primes et de prestations d'assurance, sans limitation dans le temps, et ce, au risque que cette dérogation à l'égalité de traitement soit indéfiniment permise par le droit de l'Union.

Elle en a conclu que l'article 5, 2., de la directive 2004/113 est contraire à la réalisation de l'objectif d'égalité poursuivi par cette directive et incompatible avec les articles 21 et 23 de la charte des droits fondamentaux relatifs à l'égalité entre les femmes et les hommes ainsi qu'à l'interdiction des discriminations fondées sur le sexe.

L'invalidation de cette disposition a cependant été tenue en suspens jusqu'à l'expiration d'une 'période de transition adéquate', à savoir le 21 décembre 2012 (date à laquelle les Etats membres auraient été tenus, en vertu de la disposition invalidée, de réexaminer leur décision prise au titre de celle-ci).

Cet important arrêt, qui soulève de nombreuses questions, dont celle, d'un intérêt pratique évident pour les professionnels de l'assurance vie, des effets de cette invalidation sur les contrats en cours, fera l'objet d'un commentaire approfondi dans un prochain numéro de cette revue.

Jean-Marc Binon

Référendaire à la Cour de justice de l'Union européenne
Maître de conférences invité à l'UCL